

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΛΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πολιτικὴ καὶ αἱ γυναῖκες. — Ὁ τυφλὸς (ὑπὸ δος Κατίνας Ἀλεξάνδρου). — Σμαράγδα Καλλιμάχη. — Ἡ ποίησις κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου). — Ἀποδείξεις περὶ Ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἐκ τῶν τοῦ Chateaubriand (ὑπὸ δος Κατίνας Ἀλεξάνδρου). — Ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων παιδιῶν (ὑπὸ Μαρίας Νεβῶ, ἱατροῦ). — Αἱ ὑπὲρ τοῦ Βρεφοκομείου εἰσπράξεις. — Ἐναρξίς διαρκοῦς Βιοτεχνικῆς Ἐκθέσεως. — Ἐκδρομὴ τοῦ συλλόγου τῶν Φιλοτέχνων εἰς Ἐλευσίνα. — Ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀθανασίου Διάκου ἀγορὰ — Συναγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Βαρυσήμαντοι εἶναι οἱ λόγοι, οὓς ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ ἀπηύθυνε πρὸς ἐπιτροπὴν ἐκ γυναικῶν, ἧτις παρουσιάστη πρὸς αὐτὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἵνα ἐπικαλεσθῆ τὴν βραχύτητα καὶ τὸ κῦρος τῆς γνώμης του ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐν Γερμανίᾳ ἀναπτύχθην κατ' αὐτὰς μετὰ τὸς τῆς ζωηρότητος γυναικείων ζήτημα.

Ὁ ἀκαμπτος καὶ ἀπολύταρχος πολιτικὸς ἐκάμφθη. Ὁ σκληροτράχηλος σιδηροῦς ἀνὴρ ἔκυψε τὸν αἰχένα. Ὁ ἄλλοτε ἀμελιότικως καταδιώξας τὴν προοδευτικὴν πορείαν τῆς γυναικὸς καὶ ὑψώσας διὰ νόμου ἀδίκου σιδηροῦν τεῖχος πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐχάραξε τὰς λέξεις: πᾶς μὴ ἀνὴρ δὲν εἶνε δεκτός, ἐπικαλεῖται σήμερον τὴν συνδρομὴν τῆς γυναικὸς.

Καὶ δὲν περιορίζεται εἰς τὴν συνήθη φρασεολογίαν, ἣν μεταχειρίζονται οἱ πλείστοι τῶν ἀνδρῶν, ὅσκις θέλουσι νὰ ἐξάρουν τὴν δύναμιν καὶ ὑπεροχὴν τῆς γυναικὸς. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῆς παιδαγωγικῆς αὐτῆς δυνάμεως, ἀλλ' οὔτε περὶ τῆς γρηγορευτικῆς αὐτῆς ἐπιρροῆς ἐπὶ τοῦ ἀνδρός. Πρόκειται καθαρῶτα καὶ σαφέστατα περὶ τῆς ἀναμίξεως τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Γερμανίας. «Λυπούμαι, εἶπεν ὁ πρίγκηψ

Βίσμαρκ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται πλέον εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον ἢ ἐξάσκησις ἐπιρροῆς τινὸς ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως». Ἐὰν αἱ ἐκλογαὶ ἡμῶν, λέγει κατωτέρω, ἐνηργουῖντο ὑπὸ μείζονα γυναικεῖαν ἐπιρροὴν θὰ ἀπίθαινον καλλίτεραι καὶ ἠθικώτεραι. Καὶ περὶ αὐτῶν προσθέτει: Ἡ τῆς γυναικὸς συμπάθεια εἶναι διὰ τὰ πολιτικὰ ἡμῶν συστήματα ἰσχυρότερον ἀλεξιτήριον ἢ ὅσον θὰ ἦτο τὸ κατὰ τῶν ἐγκληματῶντων — ἐννοεῖ τοὺς σοσιαλιστάς — νομοσχέδιον γτλ.

Ἴδου ὅτι καὶ οἱ σοβαρώτατοι καὶ μεγαλοφύεστατοι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἱ μέχρι τῆς χθὲς παραγκωνίζοντες καὶ καταπολεμοῦντες τὴν γυναικεῖαν δύναμιν, οἱ μετὰ μειδιαιμάτων εἰρωνικῶν ὁμιλοῦντες περὶ χειραφετήσεως, οἱ καταδικάζοντες τὴν γυναικὰ εἰς τὴν διὰ τοῦ μχειρείου καὶ τοῦ ὄσφυλακίου ὀπισθοδρομικὴν καὶ δουρικὴν ὑποταγὴν, ἰδοῦ, ὅτι καὶ αὐτοὶ πρὸ τοῦ κινδύνου, σοβαρώτερον καὶ πατριωτικώτερον ἐξετάζοντες τὰ πράγματα ἀναγκωρίζουν τὴν ἀνάγκην τῆς γυναικείας συμπράξεως.

Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ διὰ τοῦ λόγου του αὐτοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Σιλεσίας ἀρνεῖται αὐτόν, ἀρνεῖται τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄλλοτε βασιζόμενος εἶχε χαράξει τὸ πρόγραμμα του ἐν σχέσει πρὸς τὰ περὶ τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς πικροκρατορίας του θεσπισθέντα. Τότε ἤθελε τὴν γυναικὰ δεξιὰν κατασκευάστριαν τοῦ fan kuchen καὶ ἀσκουμένην εἰς τὸ νὰ ἐμβαλῶν μετὰ τέχνης τὰ ξεσχισμένα φρέματα. Σήμερον τὴν θέλει μὲ δεξιὸν πολιτικὸν νοῦν, μὲ μέγα πατριωτικὸν καὶ μὲ εἰδικὴν ἐπιτηδειότητα, εἰς τὸ νὰ συγκρατήσῃ διὰ τῶν ἀσθενῶν χειρῶν τῆς τὸ εἰς ἐρείπια μεταβληθὲν καὶ καταπίπτον πολιτικὸν οἰκοδόμημα του.

Ἄλλ' ἀράγε δὲν θὰ ἐδικαιοῦντο νὰ ἀπαντήσουν αἱ Γερμανίδες πρὸς τὸν Βίσμαρκ ὅ,τι αἱ γυναῖκες τῶν πλείστων ὀπισθοδρομικῶν λαῶν δύνανται νὰ εἴπουν πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τῆς χώρας τῶν: Πῶς θέλετε νὰ ἐπιδράσωμεν ἡμεῖς ἐπὶ τῆς πολιτικῆς

τοῦ τόπου μας ἐπωρελῶς, ἀφοῦ ἡ στοιχειώδης καὶ περιωρισμένη ἀνάπτυξις, εἰς τὴν μᾶς κατεδικάσατε δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐνοήσωμεν ποία ἡ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος μας ὑγιεινέστερα πορεία ; Πῶς θέλετε νὰ εἴμεθα καλὰ πατριώτιδες, ἀφοῦ ἡ πατρίς αὐτὴ μόνον καθήκοντα δουρικὰ καὶ ὑποχρεώσεις ἀδίκους μᾶς ἐπέβλεπε μέχρι σήμερον, οὐδὲν δὲ πρόνομιον, οὐδὲν δικαίωμα, οὐδεμίαν ἠθικὴν τούλάχιστον μᾶς παρέχει ἀμοιβήν ; Πῶς θέλετε αἱ χεῖρες αὐταί, αἵτινες μόνον εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς βελόνης, κατὰ τοὺς νόμους σας, κατεδικάσθησαν, νὰ δύνανται σήμερον νὰ συγκρατήσουν τὸ ἐπὶ τῶν σαθρῶν βάσεων τῆς ἀνισότητος καὶ ἀδικίας ἰδρυέν πολιτικὸν οἰκονομικὸν ἡμᾶς ;

Ἄλλ' αἱ γυναῖκες μεγαλόψυχοι, γενναῖαι, προωρισμένοι ἀληθῶς διὰ τὸ κλόν τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν μνησικακοῦν, δὲν ἐκδικοῦνται, δὲν στρέφουν τὰ νῦτα πρὸς τοὺς μέχρι τῆς χθὲς ἀδίκους διώκτας των. Προπαρσκευάζονται διὰ τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας, μὲ τὴν σημαίαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμονοίας ἀνὰ χεῖρας.

Αἱ Γερμανίδες αἱ εἰς δουρικώτερον ἴσως, μετὰ τὰς Ἑλληνίδας, πασῶν τῶν ἄλλων γυναικῶν ὑποβληθεῖσαι βίον, ἐξηγήθησαν σήμερον σύσσωμοι. Τόσον δ' ἐπαισθητῶς ἐπέδρασαν ἀκριβῶς ἕνεκα τοῦ δουλικῆς βίου των ἡ ἐπιμέλειά των εἰς τὰς πολιτικὰς τύχας τῆς πατρίδος των, ὥστε αὐτοὶ οἱ δημιουργοὶ τῆς καταστάσεως ταύτης νὰ προσποιοῦνται ἀγνοίαν πρὸς τοῦτο καὶ νὰ ἐκλιπαροῦν σήμερον τὴν ὑποστήριξίν των ἐν ταῖς ἰδέαις, ἃς αὐτοὶ ὑποστηρίζουν καὶ εἰς τὰ κόμματα, ἅτινα συνεχίζουν τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτικῆς αὐτῶν προγράμματος. Τὸ πάθημα τῶν Γερμανῶν πολιτευτῶν, ἃς χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα πρὸς τοὺς νομιμόφρονας ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ὅτι αἱ γυναῖκες ἀποτελοῦν μεγάλην ἐν παντὶ τόπῳ δύναμιν, καὶ αὐτοὶ βεβαίως τὸ ἀναγνωρίζουν. Ἄς ἐργασθοῦν λοιπὸν καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικός, ἐάν, ὡς ἀληθεῖς πατριῶται, τὴν θέλουν ἐπωφελεῖ παράγοντα ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς χώρας. Ὅπως τῇ ἐπέτρεψαν νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν συρμόν, εἰς τὰς ἐθμοτυπίας, εἰς τὰς ματαίας ἐπιδείξεις τὴν ἐν Εὐρώπῃ ὁμόφυλόν της, ἃς τῇ ἐπιτρέψουν νὰ ἐργασθῇ ὡς ἐκείνη, ἃς τὴν προστατεύσουν ὅπου οἱ καθιερωθέντες νόμοι τὴν ἀδικοῦν, ἃς ἀντιτάξουν εἰς τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα ἀνάλογα πρόνομιον καὶ δικαιώματα. Οἱ παλαιοὶ θεσμοὶ ἐγήρασαν πολὺ διὰ τὰς νέας κοινωνίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεπαίσθητως πνέει πνεῦμα νεωτεριστικόν, πνεῦμα προόδου καὶ ἀλληλεγγύης. Ἄς μὴ λησμονοῦν τοῦτο οἱ πολιτικοὶ μας.

Καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ προγράμματα των καὶ εἰς τοὺς συντασσόμενους προϋπολογισμούς των, καὶ εἰς τὰς τροποποιουμένας νομοθεσίας των ἃς μὴ λησμονήσουν καὶ πάλιν τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, τὸ ὅποιον κρατεῖ εἰς τὰς λεπτοφυεῖς χεῖρας του τὰς τύχας τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος αὐτοῦ.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 188... ὁ κ. Ναῦ, ἀρχαῖος καθηγητῆς τῆς μουσικῆς ἐν Τουλούζῃ, ἦλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἐρρίκου ἵνα ἐγκαταστή εἰς Menton.

Ἐνωκίασεν εἰς τὴν τελευταίων προκτεῖων ἰσόγειον οἶκον, οὗτινος τὰ παράθυρα ἠνοίγοντο ἐπὶ τῆς λεωφόρου καὶ συγχρόνως πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ὄρους κατερχομένην ὁδόν. Ἡ κατὰ

τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως βασιλεύοντα ἡρεμία, ὁ καθαρὸς καὶ βαλσαμώδης ἀήρ, καὶ οὐχὶ ἡ καλλοῦν τῆς τοποθεσίας εἰχον παρορμήσει αὐτὸν εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην. Ὁ Ἐρρίκος Ναῦ ἦτο τυφλός.

Κατὰ τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ ὄρασις του, ἕως τότε ἐξαίρετος, ἤρξατο ἐξασθενοῦσα βαθμηδόν. Ὁμίχλη ὀσημέραι πυκνοτέρα ἐκάλυπτε τοὺς ὄφθαλμούς του, μετ' ὀλίγον δὲ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μελέτην τῆς νεωτέρης μουσικῆς. Ὁ Ἐρρίκος καίτοι νέος, ἦτο ἐξοχος βαρβιτιτῆς. Τέλος νῦξ βαθεῖα ἐπεσκίσε τὰ βλέφαρά του. Πρωῖαν τινὰ ἰστάμενος ἀπέβηκεν ἀνατέλλοντος ἡλίου ἀνέβηκεν ὑπερμέτρως τοὺς ὄφθαλμούς του. Διέμειναν ἀνεῖς καὶ ἀνάισθητοι. Ἐπαπέκλεισε τούτους, καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν διὰ τῶν βλεφαρίδων του.

Ὁ πατὴρ τότε λαθὼν τὸ τέκνον του τῆς χειρός, ἀνεχώρησε πρὸς ἀναζήτησιν ἰατροῦ. Συνεβουλεύθησαν ἅπαντας τοὺς διασήμενους εἰδικούς ὀφθαλμιατρούς, οἵτινες ὁμοφώνως ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ τύφλωσις δὲν ἦτο μὲν ἀνίατος, ἀλλ' ἡ ἀναγκασία ἐγχειρίσεως θὰ ἀπέβαιεν ἐπώδυνος καὶ κινδυνώδης. Ὁ κ. Ναῦ φοβηθεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀπόρασιν. Διὰ τοῦ διαταγμοῦ ἄλλως τε διεκινδύνευεν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρίσεως. Πρὸς τούτοις ἡ πρόωρος ἀνάπτυξις τοῦ νοῦς τοῦ τέκνου τοῦ ὠρμάζεε ταχέως, καὶ ὁ πατὴρ ἐσκέφθη ὅτι ἡμέραν τινὰ ἤθελεν ἀποφασίσει ὁ υἱός του.

Ἐν τούτοις μετέβαινον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ταξιδεύοντες σχεδὸν χωρὶς νὰ ἐνδιατρίβουσι πού. Ὁ Ἐρρίκος, τοῦ ὁποίου καὶ αἱ ἐλάχισται ἐπιθυμίαι ἐξετελοῦντο, ἠτθάνετο ἑαυτὸν παρασυρόμενον διὰ τῆς ἀκαμάτου ἐνεργητικότητος τοῦ τυφλοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀλλάσῃ πόλιν, ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ ἐλπίδι ἂν οὐχὶ τῆς τελείας ἐπινακτικῆς τῆς ὁράσεως, τούλάχιστον ποιᾶς τινας βελτιώσεως. Πέντε ἔτι διέρρευσε αὐτῶ.

Ἐν Menton ἔζησαν λίαν ἀπομεμονωμένοι, ἐξερχόμενοι μόνον τὸ ἑσπέρας. Ἡ πρωῖα ἀφιερῶτο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὑπὸ τοῦ πατρός, τὸ δ' ἑσπέρας εἰς τὴν μουσικὴν. Ὁ γηραιὸς καθηγητῆς συνώδευεν ὅπως ὅποτε εἰς τὸ κλειδοκίμβalon διὰ τῶν σκληρῶν αὐτοῦ δακτύλων τὰ σπινθηροβόλα αὐτοσχιδιάσματα τοῦ υἱοῦ του. Ἡ μόνη χαρὰ τοῦ νεανίου ἦτο νὰ ἀφίηται ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φαντασίας του. Οἱ μουσικοὶ φθόγγοι ἀφίπταντο ὑπὸ τὸ τόξον του ὡς ἡχηρὸς στρόβιλος κονιορτοῦ, ὅταν ἔπαιζε μακρὰς καὶ μελαγχολικὰς ῥεμβωδίας (romances) δι' ὧν ἐθρῆνε τοὺς πόθους τοῦ ἀπολεσθέντος θηταυροῦ. Κατὰ τὰς δροσερὰς ἑσπέρας ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρός του, διηυθύνετο πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἀμυγδαλῆς ἀκτῆς καὶ ἔμενον ἐκεῖ ἀκίνητος, συγκεντρῶν τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῶν ἀτελεσιγώνων ῥῶτων τῶν κυμάτων, ζητῶν νὰ διακρίνῃ ἀπ' ἀλλήλων τοὺς ἀναριθμητοὺς στεναγμούς, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν μονότονον ἀρμονίαν τῆς θαλάσσης.

Ἡμέραν τινὰ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ πλησίον δάσος διὰ τῆς ὁδοῦ, ἧτις περιέζωνε τὴν οἰκίαν. Μετὰ ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας πορείαν, ὁ Ἐρρίκος ἔστη. Μήπως αἰσθάνεσθαι κάματον, πάτερ ;

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπήνησε ζωηρῶς ὁ γέρον.

— Δὲν ἀπατώμαι, ἐπανελάθεν ὁ τυφλὸς μειδιών. Ἡ βακτηρία σου κτυπᾷ τὸ ἔδαφος ἀνὰ πᾶν βῆμα. Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν ἀκούω τὸν ἀνεμὸν πνέοντα διὰ τῶν φύλων.

— Ὅχι ἀκόμη. Διερχόμεθα τὰς κυκλίδας μεγάλου ἄλσους, οὗτινος τὰ δένδρα κινουσι τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ φύλλα. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀντήχησαν ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς νυκτὸς φθόγγοι κλειδοκυμβάλου. Εἶτα μετὰ τινὰ σιγὴν ὁ ἀόρατος μουσικὸς ἔπαιζε τὴν ῥεμβωδίαν τοῦ Ἀστέρος τοῦ Tannhaeuser.

Ὁ Ἐρρίκος ἔστη, λαθὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν πατέρα του. Ἐξερχόμεθα ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα λάμπει τὸ φῶς ; ἠρώτηεν. Θέλεις νὰ ἀκούσωμεν ὀλίγον ;

— Εὐχαρίστως !

Τὴν ῥεμβωδίαν τοῦ Ἀστέρος διεδέχθη αἴρνης κατὰ παράδοξον φρενοτροπίαν στρόβιλος τοῦ Chopin παιζόμενος μετὰ θερμῆς τοσαύτης καὶ σπουδῆς ὡς ἐάν ἀπέλειπεν αὐτῇ ὁ χρόνος πρὸς περᾶτωσιν αὐτοῦ. Μετὰ τὸν στρόβιλον ἠκολούθησε νυκτωδία (nocturne) ἐλεγειακοῦ μέλους, φέρουσα τὸν τύπον βαθείας ἀπελπισίας τοῦ αὐτοῦ μουσουργοῦ. Εἶτα ἐπηκολούθησε ταῦτα σιγὴ καὶ σκότος. Τὸ φῶς ἐξηφανίσθη.

— Εἶναι ἀληθὴς καλλιτέχνης, εἶπεν ὁ κ. Ναῦ.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐσκέπτετο. Ἀναμφιβόλως εἶναι γυνή !

Μετὰ τῆς ὄξυνσιος δὲ τυφλοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκοὴ κέκτηται θαυμασίαν εὐαισθησίαν, ἀνεγνώρισε τὴν γυναῖκα ἐν τῇ λεπτότητι τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἐν τῇ ἐνδομύχῳ συγκινήσει τῆς ἐκφράσεως. Ἐμάντευσε μάλιστα ταύτην πάσχουσαν ὡς ἐκ τῆς ἰδιοτρόπου ἐκλογῆς τῶν τεμαχίων, τῶν αἰφνιδίων μεταβολῶν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, καὶ ἐκ τῶν κυμάτων τῆς ἀνακρούσεως. Τὴν ἐπαύριον ἐρωτήσας τὴν ὑπηρετοῦσαν αὐτὸν γραῖαν ἔμαθεν, ὅτι ἡ ἑπικυλις ἀνήκεν εἰς τὸν κ. Βαλγκούρ ἐκ Παρισίων, ἦν οὗτος εἶχεν ἀγοράσει διὰ τὴν θυγατέρα του Μαγδαληνῆν, ἀτυχῆ κόρη, ἧτις ἐφαίνετο πάσχουσα λίαν. Τὴν ἑσπέραν ὁ Ἐρρίκος δὲν ἔκαμε λόγον ἵνα ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ κυκλιδοκίμβalon τὸν ἄλσος. Ἐδήλωσε μόνον τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ τὴν βαρβιτόν του καθ' ἣν περίπτωσιν τῷ ἤρχετο ἡ ἔμπνευσις νὰ αὐτοσχιδιάσῃ κῶμον τινὰ (sérénade) πρὸς τὰ ἄστρα. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης ὁ Ναῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ του διήρχοντο τὰς ἑσπέρας παρὰ τὴν ἀκτὴν.

— Πηγαίνωμεν σήμερον εἰς τὸ δάσος ; λέγει πρωῖαν τινὰ ὁ κ. Ναῦ. Εἶναι πολὺ πλησίον, καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν ταχέως, καθόσον οἱ νύκτες καθίστανται δροσεραί. Ὁ νεανίας ὑπεμείδισε. — Ναι, ἃς πορευθῶμεν εἰς τὸ δάσος, ἀπήνησεν ἀφελῶς. Ὅτε τὸ ἑσπέρας ἔφθασαν πλησίον τῆς ἐκπύσεως, ἡ Μαγδαληνὴ μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, ἦτο παρὰ τὸ κλειδοκίμβalon ὡς συνήθως καθ' ἐκάστην, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν πρὶν ἢ κατακλιθῆ, παιζούσα τὴν ἐλεγείαν τοῦ Ernst.

Ὁ Ἐρρίκος ὄρθος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ φρίστων ἐκ ψυχικῆς ταραχῆς, ἐδράξατο αἰφνιδίως τῆς βαρβιτόν του, ἀπαντῶν ὡς ἡχώ εἰς τὴν μελωδίαν, ἦν ἤκουε.

Εἰς τοὺς πρώτους φθόγγους τῆς βαρβιτόν ἡ Μαγδαληνὴ ὄλως ἐκπληκτος, ἠγέρθη βιαίως, ἀπεστράφη καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρον. — Μὲ βλέπουσιν, ἐσκέφθη, ἐρυθριῶτα.

Ἡ βαρβιτόν ἐσίγησεν . . .

Ἡ νεανίας μετὰ τινὰ στιγμὴν ὑπανάβηξε τὰ παραπετάσματα καὶ προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ τι ἐν τῷ σκότει, ὅπερ ἐκάλυπτε τὰ δένδρα τοῦ ἄλσους. Οὐδὲν ὁμοῦ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ. Τοῦ πρώτου φόβου παρελθόντος, ἐξηγέρθη ἐπὶ μᾶλλον ἢ περιέργειά της.

— Τίς ἄρα γε νὰ εἶναι ; ἠρώτησε καθ' ἑαυτήν.

Ὁ Ἐρρίκος Ναῦ ἐπανεκάμψεν οἴκαδε δυσηρεστημένος καθ' ἑαυτοῦ, ἐνοσῶν κάλλιστα, ὅτι ἐθορύβησε μονάζουσαν τινά. Ἐν τούτοις ἐπανερχετο ἀπάσας τὰς ἐσπέρας μετὰ τῆς βαρβιτόν του. Εἰς τὰς αὐτοσχιδίους ἐμπνεύσεις προσεπάθει, ὡς ἐάν οἱ φθόγγοι του θὰ ἐγένοντο καταληπτοί, νὰ ζητῇ συγγνώμην καὶ νὰ ἐκφράζῃ τὰ αἰσθηματὰ του, ἅτινα ἤρξαντο διαθερμαίνοντα αὐτόν. Ἐν τῇ ἐπαύλει ὁμοῦ ἐδρασίευσεν βαθυτάτη σιγὴ. Ἡ ἐπιμονὸς αὐτῇ σιγῇ τὸν ἀπῆλπιζε. — Τετέλεσται ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἡμέραν τινὰ, τὴν δυσηρεστήσα. Ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ ἑσπέρας διὰ τελευταίαν φοράν εἶτα θ' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν. . . Πόσον αἱ ὦραι τῆς ἡμέρας τοῦ ἐφάνησαν μακραί ! Ἐπελθούσης τῆς ἑσπέρας, ἔσυρε τὸν πατέρα του, ὅστις εὐπειθῶς ἐνέδιδεν εἰς πᾶν ὅ,τι ἐθεώρει ποιητικὴν φρενοτροπίαν. Ὁ Ἐρρίκος προανακρούσας, ἤρξατο παίζων τὴν ἐλεγείαν τοῦ Ernst. Ἡ μελωδία τὴν ὁποίαν ἔπαιζε καθ' ἀρχὰς ὤφειλε νὰ εἶναι ὁ ἀποχαιρετισμὸς του. Οἱ ἐκφραστικοὶ καὶ κλαυθμηρίζοντες φθόγγοι τῆς βαρβιτόν, διεχέοντο ἐν τῇ σιγῇ τῆς ὑπνωττούσης φύσεως. Τὸ προεκτικὸν οὗς τοῦ μουσικοῦ οὐδένα ἕτερον ἤχον ἀντελαμβάνετο.

Αἴρνης ἐφρικίασε σφοδρῶς, τὸ δὲ τόξον του ὀλίγου δεῖν διέφυγε τῶν δακτύλων του. Ἄφατος χαρὰ διεχύθη ἐν αὐτῷ. Ἦχος κλειδοκυμβάλου συνεζυγύνοντο μετὰ τῆς βαρβιτόν, καθ' ἀρχὰς μὲν δηλῶς, εἶτα ὁμοῦς εὐκρινέστερον μετ' ἐκείνων τῆς βαρβιτόν. Ἦτο ἡ Μαγδαληνὴ, ἧτις ἐνηρρυνθεῖσα ὀλίγον καθ' ὀλίγον συνώδευε τὴν ἐλεγείαν. Ἡ διωδία θὰ παρετεινέτο καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐάν ὁ κ. Ναῦ δὲν παρενέβαιεν. Ὁ Ἐρρίκος ὤφειλε τέλος νὰ ἐπανακάμψῃ οἴκαδε. Καθ' ὁδὸν ἦτο σιωπηλὸς καὶ σοβαρὸς. Ἡ γῆθη καλὴν νύκτα εἰς τὸν πατέρα του διὰ φωνῆς θλιβερωτέρας τῆς συνήθους. Ὁ Ἐρρίκος εἶχε μεταμεληθῆ. Δὲν ἐκοιμήθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἐνθὺ δὲ αἱ ὦραι διέρρεον, ἀνεπόλει τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καὶ προσεπάθει νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ τόπου ἔνθα κατόκει ἡ Μαγδαληνὴ καὶ πρὸ πάντων ἵνα τὴν ἀπεικονίσῃ. Πῶς αὐτὴ ἦτο ἄρα ; Ἀνεζήτησε ἐν τῇ μνήμῃ του τὴν εἰκόνα τῶν νεανιδίων ἃς εἶχεν ἰδεῖ. Τὴν ἐφαντάζετο ὅτε μὲν ξανθὴν καὶ ῥοδινὴν, ἀκίνητον καὶ ἐλαφρὰν ὡς πνοήν, ὅτε δὲ μελαγχρουν μετὰ κατατομῆς μεταλλίου καὶ φλογερῶν ὀφθαλμῶν τῷ ἐπῆλθε δὲ ἡ ἰδέα, ὅτι ἦτο τελείως ὠραία. Τὴν ἐπαύριον ὁ πατὴρ του εἰσῆλθε λίαν πρωῖ εἰς τὸ δωμάτιόν του. — Πάτερ ! τοῦ λέγει, ἀπεφάσισα ἐπὶ τέλους. Γράψατε εἰς τὸν κ. Desmarres. — Θὰ ριψοκινδυνεύσω ἀπεκρίθη. Τί χειρότερον δύναται νὰ μοὶ συμβῇ ἢ νὰ μείνω ἐν τῇ εὐρίσκομαι καταστάσει ; . . Ἄλλως τε ἀπεφάσισα, προσέθηκε μετὰ τόνου εὐσταθοῦς.

Ὁ κ. Ναῦ ἐτηλεγράφησε πάραυτα τὴν ἀπόρασιν ταύτην εἰς τὸν ἰατρὸν Desmarres. Τὴν μεθεπομένην ὁ νεκρὸς καὶ διαπραπῆς ὀφθαλμιατρὸς ἀφίκετο εἰς Menton.

— Πότε θὰ ἀναβλέψω, ἰατρεῖ ; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ! Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ μείνητε κατὰ κλειστός ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ, σκότει καὶ ἀναπαύσει, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα . . .

— Μετὰ ταῦτα . . . θὰ δυνθῶ νὰ ἴδω τὴν Μαγδαληνὴν ! ἐσκέφθη ὁ Ἐρρίκος, χωρὶς μάλιστα νὰ ἀκούσῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως τοῦ ἰατροῦ.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ Μαγδαληνὴ ἀνέμενε ματαίως. Τὴν τρίτην ἡμέραν κατέστη μελαγχολικὴ. Ὁ ἀγνω-

στος άρα μουσικός όστις έξ ολοκλήρου συνεμερίζετο τά αισθήματα της άπηύδισε; Μήπως έγκατέλιπε τήν χώραν; Άλλόλογοι ακίψεις τήν έτάραττον. Ούχι, δέν άπηύδισεν, άλλ' ούτε άνεχώρησεν. Η νόσος του στήθους ύφ' ης ήτο προσβεβλημένη έπεσκίασε τήν φαντασίαν της, άπαιτίοι δέ προαισθήσεις κατέλαβον αυτήν. Διήρχετο άπάσας τάς έσπέρας προσμένονσα μετ' άγωνίας τήν ώραν καθ' ην ό μυστηριώδης φίλος της ώφειλε νά έλθη. Έπερχομένης της ώρας, εκάθητο πρό του κλειδοκυμβάλου, άνακρούουσα μετά ταχύτητος τάς προσφιλείς αυτής μελωδίας: είτα ήνοιγε τό παράθυρον, έκυπτε πρός τά έξω, και ήμροάτο άτενίζουσα πρός τό σκότος της νυκτός. Έσπέραν τινά ένόμιζεν, ότι ήκουσε βήματα επί της όδοϋ. Χωρίς νά άναλογισθί τήν πρξίν της, χωρίς νά ρίψη τι επί των ύπό έλαφροϋ μόνον εκ μουσελίνης έπωμίου κεκαλυμμένων ώμων της, κατήληθεν άσκεπής εις τό άλσος, όλισθαίνουσα ώς σκιά έν τοϊς ύγροϊς διαδρόμοις, και ύπανάεζε τήν θυρίδα. Έργάτης τις διήρχετο έπιστρέφων εκ της έργασίας του φέρων τήν σκαπάνην επί του ώμου. Κατ' αυτήν τήν στιγμήν έτόνιζε φαιδρόν ήσμα, ούτινος ή έφοδός έσθένυτο έν τω άπέριφ. Η Μαγδαληνή έμεινεν εκεί έρειδομένη επί του τοίχου, πυρίσσουσα τούς κροτάφους, τό δέ βλέμμα έχουσα άπλανές. Δέν ήθάνετο τόν δροσερόν άνεμον της έσπέρας, ούτε τήν ύγρασίαν των δένδρων, ήτις ώς λεπτή βροχή έπιπτεν επί των ώμων της. Ολιβερά ιδέα τήν άπερρόφα. «Δέν θά έλθη πλέον!»

Αίφνης σφοδρόν ρίγος τήν εκλόνισεν έξ ολοκλήρου. Είσηλθεν εις τήν οικίαν λιπόθυμος, συνετριμμένη, βαρυαλής τήν καρδίαν, και έξηπλώθη επί της κλίνης της πυρίσσουσα σφοδρώς.

Δέκα ήμέρας μετά τήν άπαισίαν αυτήν έσπέραν, ό Έρρίκος Ναύ έγκαθειρομένης έν τω δωματίω του ούτινος τά παραπετάσματα ήσαν εισέτι κεκλεισμένα, άνέμενε τήν έπίσκεψιν του ιατροϋ του Menton, εις όν ό ιατρός Desmarres μετά τήν εκτέλεσιν της έγχειρίσεως και πρό της ες Παρισίους άναχωρήσεώς του είχε δώσει τάς οδηγίας του. Η έγχειρίσις είχε επιτύχει. Ο Έρρίκος δέν ήτο πλέον τιφλός. Άλλ' ώφειλεν όλίγον κατ' όλίγον νά έξοικειώθη τούς όφθαλμούς του πρός τό φως. Από τινων δέ ήμερών ό έπίδεσμος δέν έφηρμόζετο πλέον. Κατ' εκείνην τήν πρωίαν ό ιατρός είχε άπομακρύνει τά βαρέα παραπετάσματα των παραθύρων, ύποσχόμενος εις αυτόν νά επανιδί τήν ήμέραν, τό φως του ήλιου και τήν λαμπρότητα του ούρανοϋ.

Ο ιατρός είσηλθεν ακολουθούμενος ύπό του κ. Ναύ.

Βαθεία συγκίνησις έτάραττε τόν Έρρίκον. Ο πατήρ του έλαβε τήν χείρά του και τόν ώδήγησε πρός τό παράθυρον, όπερ ό ιατρός ήνοιξε βραδέως. Ηρατήρησον, τω λέγει.

Ο Έρρίκος εξέπεμψε κραυγήν και εκλεισε τούς όφθαλμούς θαμβωθείς. Έπειτα τούς ήνοιξε πάλιν και κύψας περιέπτυξε δι' εκτεταμένου βλέμματος όλόκληρον τόν όρίζοντα. Έξήτησε πάραυτα τήν όδόν τήν πρός τήν έκαυλιν άγουσαν. Επί τέλους θά ιδώ τήν Μαγδαληνήν! . . . έσκέφη.

Τήν αυτήν στιγμήν παρετήρησε κατá τήν καμπήν της όδοϋ ιερέα έν ιερατικω άμριφ κρατούντα σταυρόν άγγοροϋν' έπειτα τούς παιδας του χοροϋ μετά συνοδίας εκ γυναικών του χωρίου, φερουσών τήν σορόν ύπό λευκοϋ ύράσματος κεκαλυμμένην. Οπισθεν λευχειμονύσαι νέανιδες εκράτουν κηρία, τέλος δέ είπετο συνοδία μετ' ά σιγήν και σάσαξά. Ο Έρρίκος ήσθάνθη φρικώδη πίεσιν έν τή καρδία του.

— Ίατρί, λέγει, μήπως κηδεύουσι νεάνιδά τινα;

— Μάλιστα, απήντησεν ούτος, θελκτικην και δυστυχη κόρην, φρονεθεισαν ύπό της φθίσεως. Φαντασθήτε ότι απεβίωσε πρό του κλειδοκυμβάλου της, παίζουσα τήν διάστημον ελεγείαν του Ernst. Όνομάζετο. . .

— Μαγδαληνή! λέγει ό Έρρίκος μετά φωνής πνιγομένης.

— Τήν έγνώριζες; ήρώτησεν ό Ναύ, όλως εκπληκτος.

— Όχι, έψιθύριτεν ό νεανίας, άλλά... τήν ήγάπων!

(Έκ του γαλλικοϋ)

Κατίνα Άλεξάνδρου.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΚΑΛΛΙΜΑΧΗ

Η ώραία και συμπαθή: φυσιογνωμία της Σμαράγδας Καλλιμάχη, με τήν παράδοξον άμυρίσιν της και τόν έτι παραδοξότερον κεφαλόδεσμον, μξς δίδει πλήρη ιδέαμ του τύπου της βασιλοπούλας και πριγκηπιστης, όποιαν τήν έραντάζοντο οι έπινοηται παραμυθίων κατá τας τελευταίας δεκαετηρίδας του παρελθόντος αιώνος.

Η δούλη τότε Έλλάς δέν είχε νά επιδεικνύη ή δούλας γυναικας. Άνά τας παραδουναβίους λοιπόν χώρας ώρειλον νά ζητήσωσιν οι τότε περιπλανώμενοι Έλληνες τροβαδοϋροι τούς τύπους των ιδεωδών εκείνων βασιλισσών και ήγεμονίδων, αιτινες έτρέλλανον με τά κάλλη των τά βασιλόπουλα του Ιορρξ και της Δύσεως, και ών τήν χείρα άπέκτων δι' ύπερφυσικών ήρωϊκών κατορθωμάτων.

Ο Σκορλάτος Καλλιμάχης ήτο και αυτός τέκνον της Δύσεως, άπόγονος περιφανούς Φλωρεντιανής οικογενείας, ήτις διεδραμάτισε μέγα μέρος και έν Γερμανία, ένθα εις Καλλιμάχης ύπήρξεν ό ιδιαίτερος γραμματεϋς και πιστός σύμβουλος του αυτοκράτορος Λεοπόλδου.

Τύπος άληθούς ευπατρίδου ό πρώτος εκ των εις τήν Τουρκικην ύπηρεσίαν προσληθέντων περι τά μέσα του παρελθόντος αιώνος Ιωάννης Καλλιμάχης, διωρίσθη ήγεμών της Μολδαβίας κατá τό 1758, κληροδοτήσας ούτω εις τήν βαθμηδόν και κατ' όλίγον εκφαναριωτισθεισαν γενεάν του τό ήγεμονικόν αξίωμα,

Άλλ' επειδή ή ιδιοτροπία μξλλον του κυριάρχου ή τά κληρονομικά επί των θρόνων των παραδουναβείων χωρών δικαίωματα εκανόνιζον πάντοτε τήν θέσιν των ήγεμόνων και των διαδόχων αυτών, δια τουτο έλαχίστας είχεν έλπίδας ήγεμονίας ό Σκαρλάτος Καλλιμάχης, εάν δέν επενέβαινεν ή ώραία πριγκηποπούλα Σμαράγδα Μαυρογένους, ής τίμημα έτέθη ό τότε περιπόθητος οικογενειακός θρόνος.

Ούτω ό κυριάρχος του Όθωμανικοϋ κράτους ίκανοποίησε και τόν μέγαν των Μαυρογενών οικον, τόν τότεν παρá του προκτόχου του άδικηθέντα και άνεβίβατεν εις τόν ήγεμονικόν θρόνον άνδρα περίβλεπτον, έχοντα άναμριστητητα κληρονομικά δικαίωματα επ' αυτού και όστις ευεργετικξς δια τόν λαόν του επήνεγκε μεταρρυθμίσεις εις τήν νομοθεσίαν της Μολδαβίας.

Η Σμαράγδα Καλλιμάχη, ήτις από της παιδικής ήλικίας της ύπέστη τξς μξλλον αντίθετους της τύχης μεταβολάς, ήτις τξ παιδικά της έτη διήλθεν έν τή ανατολική χλιδή και πολυτελεία, δοξαζόμενη και τιμωμένη ως βασιλόπαις, ίνα νεάνς βραδύτερον δοκιμάση όλας τας πικρίας και τας στερήσεις της όρφνιας και της αθλιότητος, δικαίως έθεώρησε τόν άνδρα,

όστις τή προτέφερον μίαν μεγάλην καρδίαν και ένα θρόνον ως αληθή σωτήρα και ευεργέτην της.

Η πρός αυτόν λοιπόν άφοσίωσις και λατρεία της δέν είχεν όρια. Υπήρξεν ως σύζυγος και ήγεμονίς, άλλά και ως θυγάτηρ και αδελφή πρότυπον θαυμαστής τελειότητος. Τότεν ενούκως ή αγαθότης και ευγένεια της ψυχής της διέθεσαν ύπερ του γυναικειού έν γένει φύλου τόν Σκαρλάτον Καλλιμάχην, ώστε είναι ό πρώτος και ό μόνος εκ των ήγεμόνων των παραδουναβείων χωρών, όστις έν τή νομοθεσία του έλαθεν ύπό ύψει και τας γυναίκας, έξασφαλίσας ίσοθίους συντάξεις και άποζημιώσεις πρός τας συζύγους των ευγενών και βογιάρων, ών ούτω έπίσπασε τήν δικαίαν άγάπην και ευγνωμοσύνην.

Τήν άδικως και προώρως άπορφανθεισαν οικογένειαν της, αυτή δια του γάμου της τούτου εξήγαγεν εκ της άφρανείας, εις ήν είχε καταδικασθί, συμπαραλαβούσα εις Ίκσίον τας αδελφάς της Ευρροσύνην και Σουλτάνην και τόν αδελφόν της Πίτρον, ών τό μέλλον εξήστράλισε και εις άς απέδωκε τήν δια των ενεργειών του ήγεμόνος συζύγου της άνακτηθεισαν πατρικην περιουσίαν.

Η Σμαράγδα Καλλιμάχη δέν ύπήρξεν έν τούτοις ούτε ήρωϊς πολιτικών κατορθωμάτων, άλλ' ούτε μεγαλοφυίας ύπερόχου γυνή. Κατείχε τήν σπανιωτάτην των άρετών νά καθιστξ τό αξίωμα του συζύγου της όλιγώτερον επαχθές εις τούς δουλοκρατούμενους άπολιτίστους λαούς των χρόνων εκείνων και άνεκούφιζε τουτον από τας άκροσραλείς και επικινδύνους περιπετείς, άς ή περίβλεπτος θέσις του και αι ραδιουργία των αντιζήλων του εδημιούργουν αυτώ. Υπήρξε πολύτιμος σύντροφος και κυριώτατος παρξών της δημοτικότητος, ήν ό ήγεμών έχαιρεν έν Μολδαβία, χωρίς ποσώς νά άναιχιθί εις τας ραδιουργίας και τά πολιτικά σκάνδαλα, τά όποια παρέτχον εις πξσαν εποχήν στάδιον ενεργείας εις τας γυναίκας του ύψηλοϋ κόσμου.

Άλλως τε εάν έν γένει επισταμένως μελετήσωμεν τόν βίον της γυναικός του 18ου αιώνος ανά τήν Δυτικην και Βόρειον Ευρώπην, και θελήσωμεν νά συγκρίνωμεν αυτήν πρός τήν Έλληνίδα, είτε τήν Φαναριώτιδα τήν έν ταις Παραδουναβείοις χώρας ήγεμονούσαν και έν τή Ανατολική χλιδή και πολυτελεία δικιτωμένην, είτε τήν της μεσημβρινής Έλλάδος, τήν άρανώς ζώσαν, άλλά κυροροϋσαν τόν ήρωϊσμόν και άμυνομένην ύπερ της πίστεως και τιμής, θέλωμεν κατανοήσι πόσον ύψηλότερα ίσταται ή Έλληνίς πασών των συγχρόνων της, και πόσα εις τήν άθόρυβον δρξσιν της όφείλει ό Έλληνισμός.

Η γυνή της Δύσεως και του Βορρξ, έστεμμένη βασίλισσα, κραταιά πυργοδέσποινα ή άπλή του όχλου άσθί γίνεται κατá τό πλείστον τό επικινδυνωδέστερον όργανον δια του όποίου οι επιτήδειοι, οι φιλόδοξοι και οι ραδιούργοι άναρριχώνται εις τά ύψιστα αξίωματα της πατρίδος των. Ο δυτικός κληρος, ό μέγας ούτος των χρόνων εκείνων κοσμοκράτωρ τύραννος, έχει τήν γυναίκα ύπό τήν άμεσον και άνεξέλεγκτόν δικαιοδοσίαν του, εις τας άποτροπαιοτήρας δέ των έμπαθών και φανατικών πράξεών του ή γυνή, τυφλόν και άτυνηδέπτον ή πονηρόν και άπεσκληρμένον όργανον, άπαισίον διαδραματίζει μέρος.

Η Έλληνίς τούναντίον, ή μεν των κατωτέρων τάξεων θαρρακισμένη με τόν άπροσπέλαστον θώρακα της τιμής και της θρησκείας κατορθά νά σώση άμφοτέρας από του παντοειδούς επιδιώκοντος τήν καταστροφήν της άμειλίχτου κυριάρχου. Η

δε άρχόντισσα και ευγενής είναι τό πρότυπον της άγάπης και άρετής και ό ένθερμος συνήγορος και προστάτης πάντων των δυστυχών και καταδυναστευομένων. Ούτω έν τω μέτω των σκοτεινών εκείνων του φόβου και της τυραννίας χρόνων, αυται τείνουνται πρός εκείνας τας χείρας, άποτελοϋσι τήν γέφυραν δι' ης διεκπεριουονται εις τήν φαινήν της έλευθερίας ακτήν οι παρά τοιούτων μητέρων γαλουχηθέντες και δια μέσου τότων κινδύνων και περιπετειών διατώταντες τόν εθνητιμόν και τήν θρησκείαν των Έλληνες.

Η Σμαράγδα Καλλιμάχη, μήτηρ τριών τέκνων, του Άλεξάνδρου Καλλιμάχη και της Ραλλοϋς και Ευρροσύνης, γυναικός πολυμαθεστάτης, και εκ των πρώτων Έλληνίδων του αιώνος συγγραφέων, δέν απέφυγε τήν σκληράν της μητρός της τύχην. Και αυτής ό σύζυγος θεωρηθείς ύποπτος κατá τήν εθνικην ήμων εξέγερσιν, άφου έξωρίσθη εις Παρλαγονίαν, άπηγχονίσθη εκεί κατá τό 1821. Φαίνεται όμως, ότι βραδύτερον άπεδόθη εις τήν χήραν αυτου και τά τέκνα του ή έν Ίασιφ περιουσία, άφου εκεί έζησεν αυτη και εκεί άπέθανε. Σώζεται δέ μέχρι σήμερον εις τήν εκκλησίαν Γκόλια του Ίασιού ό τάφος της φέρων επί λευκοϋ μαρμαρου τήν εξής επιγραφήν:

*Τάφος καλύπτει Σμαράγδα Μαυρογένους
Σύζυγον Δόμναν Σκαρλάτου Καλλιμάχου,
του ήγεμονούσαντος επτά έτη έν πάση ευσεβεία,
Εύξασθε πάντες συγγενείς τε και φίλοι
εύρεϊν έλεος έν τή μελλούση κρίσει
τήν κοιμηθεισαν έν ταύτη πατρίδι.
Τω χιλιοστω όκτακοσιοστω έτει επτά
σόν τριάκοντα, μηνί Μαρτίω
τη είκοστή έβδομη.
Κείται πλησίον και ό έγγονος ταύτης
Σκαρλάτος, υίος Άλέκου Καλλιμάχου.*

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΙΩΝΑ!

Β'.

Καθ' όλην τήν περίοδον από της έγκαθιδρύσεως των βροβάρων εις Γαλλίαν και της βασιλείας του Άγίου Λουδοβίκου, ή μόνη ενταχόλησις των φεουδαλικών ίπποτών ήτο ό πόλεμος. Τά τιμάρια ήτινα δια του ξίφους κατέκτησταν, ύπεχρεούντο, νά υπερασπίζονται δια του ξίφους, είτε κατá των πατρικίων είτε κατá της άρπαγής των τιμαριωτών. Η Γαλλία ήτο πλήρης πυργων με επάλξεις. Δέν ύπήρχε πόλις ή χωρίον, όπερ δέν ιδρύθη εις όχυράν θέσιν, και αυτά τά μοναστήρια είχαν ως αι ύψηλα κατοικία, τάφρους, πολεμιστήρας, και περιαιρετάς γεφύρας. Οπου δήποτε και άν προσέσχε τις τό οϋς δέν ήκουεν ή ήχον των θραυσμένων λογχών, προκλήσεις εις μονομαχίαν, έφόδους, έορτάς, άγώνας των ευγενών. Η σκοτεινή αυτη εποχή, ύπήρξεν ή σιδηρξ εποχή των χωρικών, και ή ήρωϊκή των ίπποτών.

Βαθμηδόν μετά τας φοβεράς ταραχάς του δεκάτου αιώνος, τά ήθη επραύθησαν. Λάμψεις τινές πολιτισμοϋ και ειρήνης διεφώτισαν, τήν φρικτήν σκοτίαν, ήν οι δυστυχείς ούτοι καιροί άφήκαν επί της Γαλλίας. ήρχισαν ν' άγαποϋν τήν άνάπαυσιν και τας τέχνας. Τότε άνεφάνησαν οι ποιηται. Άλλ' οι πρώτοι άναπαλμοι της μουσής ύπήρξαν πολεμικαί ψάδα. Έπαυσαν νά πολεμοϋν δια ν' άκούουν διηγήσεις μαχών.

Τότε μεταξύ των αναμνήσεων ἄς ἡ φαντασία τῶν αἰοιδῶν, ἐφευρε διὰ τὴν εὐχαριστή τὰς ἀγρίας αὐτὰς ψυχὰς, ἡ κοινοτέρα, ἡ ζωηροτέρα ἦτο ἡ τοῦ Καρολομάγνου, τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορος. Ἡ βασιλεία του ἀπῆκε θάμβος εἰς τὰ πνεύματα. Ἀόριστος τις ἀναύγεια τῆς δόξης του ἠκτινοβόλοι ἐπὶ μακρὸν ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῶν μετέπειτα ἐποχῶν, ὁμοία μὲ τὴν λάμψιν τοῦ λυκόφωτος, ἥτις χρωματίζει εἰς τὴν ὀρίζοντα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐπήρουν τὴν δυνάμιν του ὑπερεξέτεινον τὰς κατακτήσεις του· καὶ οἱ ποιηταὶ ἐκ τῶν διαφορῶν περὶ αὐτοῦ διηγημάτων συνέθεσαν σειρὰν ὄλην ἐπῶν κληθεῖσαν, «Κύκλος Καρόλου». Ἀλλὰ μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν, τῶν ἀναμνήσεων καθισταμένων ἀραιότερων, ἠνοίχθη εἰς τὴν φαντασίαν εὐρύτερον στάδιον καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἥρωος μετεσχηματίσθη. Ἐκάστη γενεά, ἐπεξεργάσθη τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μεγάλης ταύτης φουσιολογίας καὶ τὴν ἀνεσχημάτισε, καθὼς βαθυμῶν ὁ Καρολομάγνος καθίστατο ἡ ἰδανικὴ προσωπικότης, ὄλων τῶν ἐποχῶν τῆς φρουδαλικῆς ζωῆς. Καὶ καθ' ὅσον ἠφροδαλικὴ ἀρχὴ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν ἐξοχωτέρων βασιλείων, τῶν περιπεσάντων εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν λαῶν, ὁ ἥρωος ἀπόλλυσι τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα καὶ κατέρχεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑποτέλων. Ὁ Ρενώ Μονδοβάν, ὁ Μόγγης, ὁ Οὐὼν τοῦ Βορδώ, Ὁζιὲ ὁ Δανός, ὄλοι κύριοι τοῦ ἐδάφους δικαιοματι τοῦ ζήφους, παίζουσι τὸ πρῶτον μέρος εἰς τὰ ἔγγραφα τῶν ποιητῶν, ὡς παίζουσι καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἡ φιλολογία τότε εἶναι ἡ πιστὴ ἔκφρασις τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως. Οἱ μεγάλοι τιμαριῶχοι, ἀποκρούουσι τὰς εἰσβολὰς, κατακτοῦσι τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν καὶ μέλλουσι νὰ ἐξαγοράσουσι τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἰδρῶσιν Κράτος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνῶ οἱ βασιλεῖς διαλέγονται μετὰ τῶν κληρικῶν καὶ ψάλλουσι εἰς τὸ ἀναλόγιον τῆς ἐκκλησίας.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω ν' ἀναλύσω τὰ μνημεῖα τῆς γοτθικῆς ταύτης ποιήσεως. Ἀγρόμητοι ἀρχαιολόγοι ἀνέστυραν τὴν κόνιν ἥτις ἐκάλυπτεν αὐτὰ ἀπὸ αἰώνων· θαυμάσωμεν τὴν ὑπομονὴν των. Ἐξέθαψαν καὶ ἐθάπτουν καθ' ἑκάστην, ἔπη μεγάλα, ἐκ δέκα, εἴκοσι, τεσσαράκοντα χιλιάδων στίχων ἀναφιλόλογος πλήρη ἐνδιαφέροντος, διὰ τὸν ἀρχαιολόγον καὶ τὸν ἱστορικόν, ἀλλὰ πολὺ ἀσήμενα διὰ τὸ πολὺ κοινόν.

Βυθίζονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μεγίστων αὐτῶν συνθέσεων ὡς ὀδηγὸς εἰς τινὰ νεκρόπολιν καὶ λέγουσι τῷ ἀναγνώστῃ, «Ἀκολούθει με.» Ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης ὀπισθοδρομεῖ, καὶ ἔχει δίκαιον. Κρίνοντες τὰ φιλολογικὰ ἔργα, πρέπει νὰ θυσιάσωμεν τὴν ἐθνικὴν φιλαυτίαν καὶ νὰ λέγωμεν ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν. Διὰ τοῦτο λέγομεν, ὅτι οἱ ποιηταὶ μας ἐκεῖνοι στεροῦνται τέχνης καὶ πνεύματος, ἐλλείπει ἀπ' αὐτῶν ἡ ποιητικὴ ἔμπνευσις. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Βασιλικὴ Κ. Κυρικίδου.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ CHATEAUBRIAND

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἡ συνείδησις παρέχει σαφεστάτην ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Πᾶς ἄνθρωπος φέρει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ δικαστήριον, ἐν ᾧ ἀρχεῖται κρινόμενος ἀπ' ἑαυτοῦ καὶ ἀναμνέει τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἀποφάσεως ἀπὸ τοῦ ὑπερτάτου Κριτοῦ

Ἐὰν ἡ κακία εἶνε ἀπλῶς συνέπεια φυσικὴ τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, πόθεν ὁ φόβος ὁ ταράσσων τὰς ἡμέρας ἐνόχου εὐπραγίας; Διατί ὁ ἔλεγχος τοῦ συνειδότος εἶναι τοσοῦτο δεινός, ὥστε προτιμᾷ τις μᾶλλον νὰ ὑποστῇ τὴν πενίαν καὶ πᾶσαν τὴν χαλεπότητα τῆς ἀρετῆς ἢ νὰ κητήσεται παράνομα καὶ ἄδικα ἀγαθὰ; Διατί ὑπάρχει φωνὴ τις ἐν τῷ αἵματι, λόγος ἐν τῷ λίθῳ; Ἡ τίγρις κατασπαράσσει τὴν λείαν τῆς καὶ καθέυδει ὁ ἄνθρωπος φρονεῖ καὶ ἀγρυπνεῖ.

Ζητεῖ τοὺς ἐρήμους τόπους, καὶ ὁμως ἡ ἐρημία τὸν καταπλήτσει· σύρεται περὶ τοὺς τάφους, καὶ ἐν τούτοις οἱ τάφοι ἐμποιοῦσιν αὐτῷ φόβον. Τὸ βλέμμα του εἶναι ἄστατον καὶ ἀνήσυχον· δὲν τολμᾷ νὰ ἀτενίσῃ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ἐστιατορίου, φοβούμενος μὴ ἴδῃ ἀπεισίους χαρακτήρας. Αἱ αἰσθήσεις του καθίστανται οἰονεὶ ὀξύτεραι ὅπως τὸν βασανίζουσιν· βλέπει ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς λάμψεις ἀπειλητικὰς· τὸν περιβάλλει πανταχοῦ ἡ ἐκ τῆς σφαγῆς ὀσμὴ· ἀνευρίσκει τὴν γεῦσιν τοῦ δηλητηρίου ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ ἐδέσματι, ὅπερ ὁ ἴδιος παρεσκευάσεν ἡ ἀκοή του, παραδόξως ὀξυνθεῖσα, ἀντιλαμβάνεται θορύβου, ἐνθα πάντες ἀνευρίσκουσι τὴν σιγὴν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ φίλου, ὅστις τὸν περιπτύσσεται, νομίζει ὅτι αἰσθάνεται ἐγχειρίδιον κεκρυμμένον.

Ὡ συνείδησις! μήπως εἶσαι πλάσμα κενὸν τῆς φαντασίας, ἢ ὁ φόβος τῆς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τιμωρίας; Καὶ ἐν τῇ ἀπορίᾳ μου ἀποτείνω τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν πρὸς ἐμὲ αὐτόν: «Ἐὰν ἡδύνασο διὰ μόνης τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀποκτείνης τινὰ ἐν τῇ Σινικῇ καὶ νὰ κληρονομήσῃς τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, μὲ τὴν ὑπερφυσικὴν πεποίθησιν ὅτι οὐδεὶς ποτε θὰ ἐγνώριζέ τι περὶ τούτου, θὰ συνήνεις νὰ συλλάβῃς τοιαύτην ἐπιθυμίαν;» Μάτην μεγαλοποιῶ τὴν ἐμὴν ἔνδειαν· μάτην θέλω νὰ σμικρύνω τὴν ἀνθρωποκτονίαν ταύτην, ὑποτιθεὶς ὅτι διὰ τῆς ἐπιθυμίας μου ὁ Κινεζὸς θνήσκει αἵρνης ἀνωδύνως, ὅτι οὐδένα ἔχει κληρονόμον, ὅτι ἔτι, κατὰ τὸν θάνατόν του, οὐδ' εἰς τὸ κράτος θέλουσι περιέλθῃ τὰ ὑπάρχοντά του· εἰς μάτην φαντάζομαι τὸν ἄλλοθι τούτου καταπεποιημένον ὑπὸ νόσων καὶ θλίψεων· εἰς μάτην λέγω εἰς ἑμαυτὸν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι τι ἀγαθὸν δι' αὐτόν, ὅτι καλεῖ αὐτὸν αὐτὸς οὗτος, ὅτι δὲν ὑπολείπεται πλέον αὐτῷ ἢ μίση στιγμὴ βίου· παρὰ τὰς ματαίας ταύτας προφάσεις μου, ἀκούω εἰς τὸ βῆθος τῆς καρδίας μου φωνήν, ἥτις βοᾷ τοσοῦτον ἰσχυρῶς καὶ κατ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ διαλογισμοῦ τοιαύτης ὑποθέσεως, ὥστε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δύναμαι ν' ἀμφιβάλω περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς συνειδήσεως.

Εἶναι λοιπὸν οἰκτρὰ ἀνάγκη νὰ ἀρνηθῇ τις τὴν συνείδησιν, ὅπως ἀρνηθῇ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ ἐδικτικῶν. Ἀλλὰ δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι ἡ ἀθεΐα, πιεζομένη, κατέφυγεν εἰς τὴν αἰσχροὴν ταύτην ἀρνησιν. Ὁ σοφιστὴς, ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς κατατροχούσης αὐτὸν ἀρθροϊτιδος, ἀνεφώνει: «Ὡ ἀληθῶν! οὐδέποτε θὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶσαι κακόν τι!» Καὶ ἂν ἀληθῶς ὑπῆρχον ἄνθρωποι τοσοῦτο δυστυχεῖς ὥστε νὰ κατασιγάτωσι τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, τί ἐντεῦθεν θὰ προέκυπτε; Μὴ κρίνομεν τὸν ἔχοντα τὴν χρῆσιν τῶν ἰδίων του μελῶν διὰ τοῦ παρκλυτικῶν, ὅστις δὲν κάμνει χρῆσιν τῶν ἑαυτοῦ τῶ ἐγλημῶν, κατὰ τὸν ἔσχατον αὐτοῦ βαθμὸν εἶναι ἀσθένεια τῆς ψυχῆς, ἥτις τὴν καυτηριάζει· ἀνατρεπομένης τῆς θρησκείας, κατατρεφεται τὸ μόνον φάρμακον τὸ δυνάμενον νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν αἰσθητικὴν εἰς τὰ νεκρὰ μέρη τῆς καρδίας

Ἡ ἐξαισιος τοῦ Χριστοῦ θρησκεία ἦτο εἶδος τι συμπληρώματος τοῦ ἐλλείποντος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Καθίστατο τις ἔνοχος ἐξ ὑπερβολῆς, ἐξ ὑπερέμετρον εὐπραγίας, ἐκ βιαιότητος χαρακτῆρος; Παρίσταται αὕτη εἰδοποιούσα ἡμᾶς περὶ τοῦ εὐμεταστρόφου τῆς τύχης καὶ τοῦ ἐκ τῆς παραφορᾶς κινδύνου. Ἡγετό τις τὸν ἀνάντιον εἰς ἀπώλειαν, ἐξ ἐλλείψεως, ἐξ ἐνδείας ἀγαθῶν, ἐξ ὀλιγωρίας τῆς ψυχῆς, αὕτη ἐδίδασκε τὴν περιφρόνησιν τοῦ πλοῦτου, ἀναθερμαίνουσα συγχρόνως τὴν ψυχρότητα ἡμῶν, καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐμβάλλουσα ἐν τῇ ψυχῇ μας πάθη. Πρὸς τὸν ἐγκληματικὸν πρὸ πάντων τὸ φιλόστοργον αὐτῆς ἦτο ἀνεξάντλητον οὐδένα, κατεπεσόντα ἠθικῶς, ἀπώθει μετανοοῦντα· καὶ τοῦ βδελυκτοτάτου λατρουῦ ἤπτετο διὰ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς χειρῶν. Ὡς πρὸς τὸ παρελθόν, οὐδὲν ἄλλο ἐζήτει ἢ ἔλεγχον· ὡς πρὸς τὸ μέλλον, ἀρετὴν. «Οὐ δὲ ἐπλεύοναση ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπλεύοναση ἡ χάρις» (πρὸς Ρωμ. Ε'. 20). Ἐτοιμος πάντοτε πρὸς νοθεσίαν τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατέστησε τὴν ἑαυτοῦ θρησκείαν ὡς δευτέραν τινὰ συνείδησιν διὰ τὸν ἔνοχον, ὅστις θὰ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἐκ φύσεως συνείδησιν, συνείδησιν εὐαγγελικὴν, πλήρη ἐλέους καὶ πραότητος καὶ εἰς τὴν ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου ἀπένευε τὸ δικαίωμα τοῦ παρέχειν συγγνώμην, οὐ στερεῖται ἡ πρώτη.

Εἰπόντες περὶ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως τοῦ ἐπομένου τῷ ἐγκλημάτι, περιττὸν νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς ἡδονῆς ἥτις συνακολουθεῖ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἐνδομυχοῦς εὐφροσύνη, ἣν συναισθάνεται τις πράττων ἔργον τι ἀγαθόν, δὲν εἶναι πάντως συνδυασμὸς τῆς τῆς ὕλης, ὅπως ὁ ἔλεγχος τοῦ συνειδότος ἐπὶ κακῇ πράξει δὲν εἶναι ὁ φόβος τοῦ νόμου. Ἐὰν δὲ σοφισταὶ τινες διατείνονται ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι ἡ φιλαυτία μετρημένη, ὅτι ἡ συμπάθεια δὲν εἶναι ἡ αὐταγᾶπη, ἄς μὴ ἐρωτήσωμεν αὐτοὺς ἐὰν οὐδὲν οὐδέποτε ἠσθάνθησαν ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας των, ἀνακουφίτσαντες δυστυχῆ τινὰ, ἢ ἐὰν εἶναι ὁ φόβος μὴ ἀνκηπιεῦθωσιν ὁ καθιστῶν αὐτοὺς συμπαθεῖς πρὸς τὴν ἀθώτητα τοῦ νεογνοῦ. Ἡ ἀρετὴ καὶ τὰ δάκρυα εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἡ πηγὴ τῆς ἐλπίδος καὶ ἡ βάσις τῆς πίστεως· ὅθεν πῶς θὰ ἐπίστευον εἰς Θεὸν ὁ μὴ πιστεύων οὔτε εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς ἀρετῆς, οὐδ' εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν δακρύων; Φρονοῦμεν δὲ ὅτι θὰ προσεβάλλομεν τὸ αἶσθημα τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ἐνδιατριβοῦσαι εἰς τὸ νὰ καταδείξωμεν τίνι

τρόπῳ ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύονται διὰ τῆς ἐνδομυχοῦ φωνῆς, ἣν καὶ οὐμεν συνείδησιν. «Ἐστὶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, λέγει ὁ Κικέρων, δύναμις τις, ἥτις ἄγει μὲν πρὸς τὸ καλόν, ἀποτρέπει δὲ τοῦ κακοῦ, οὐ μόνον προγενεστέρα τῆς γενέσεως τῶν λαῶν καὶ τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ τὸσον ἀρχαία ὅσον αὐτὸς ὁ Θεός, δι' οὗ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὑφίστανται καὶ κυβερνῶνται, διότι ὁ λόγος εἶναι προπὸν οὐσιώδες τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, καὶ ὁ λόγος οὗτος, ὁ ὢν ἐν τῷ Θεῷ, ὀρίζει ἀναγκάτως τί ἐστὶν ἀρετὴ ἢ κακία».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Κκτινα Β. Ἀλεξάνδρου

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Μὴ ἀνησυχεῖτε, ἐὰν τὸ τέκνον σας φαίνεται ὀπισθοδρομικώτερον εἰς τὰς σπουδὰς του, ἀπὸ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, καὶ δὲν συμβιβάζεται μὲ τοὺς συμμαθητὰς του. Τὸν φρικτὸν τίτλον τῆς ἀνοησίας τὸν ὅποιον τοῦ ἀποδίδουν ἀδικαίως, καὶ τὸ αἶσθημα, ὅπερ ὄλοι οἱ συμμαθηταὶ του τρέφουσι δι' αὐτὸ τὸ ἀπογοητεύουσι.

Προσέχετε μὴ ἀποθαρρυνθῆτε τὸ παιδίον. Ἐὰν δὲν ἔχη τὴν ἰκανότητα δι' ὅτι μαθάνουν οἱ ἄλλοι, ἀναμφιβόλως ἔχει ἰκανότητα δι' ἄλλα πράγματα πλέον ἀξία λόγου. Ζητήσατε μετ' αὐτοῦ τὴν ὁδόν, εἰς ἣν ἡ φύσις τὸ καλεῖ.

Καλὸν βεβαίως ἢ ἀπὸ κοινοῦ διδασκαλία, ἀλλὰ τὸ σύστημα, ὅπερ ἐπικρατεῖ εἰς τὰ σχολεῖα ἐμποδίζει τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἀτομικῶν πλεονεκτημάτων. Ὅλα τὰ παιδιὰ ὑποβάλλονται εἰς τοὺς αὐτοὺς τύπους καὶ οἱ διδάσκοντες οὐδένα κρατοῦν λογαριασμὸν διὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὰς τάσεις καὶ τὴν ἀτομικὴν ἰκανότητα ἐκάστου. Ὁ κίνδυνος εἶναι ἄμεσος διὰ παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδιοφυίαν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν εὐκόλως.

Ἐὰν τὸ παιδίον ἀδιαφορῇ διὰ τινὰ μελέτην, ἢ εἶναι ἀνίκανον δι' ἄλλας, τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ ἀφήσωμεν ταύτας, καὶ νὰ τὸ ἰθύνωμεν πρὸς ἐκεῖνας, αἰτίνας ἀρέσκουν αὐτῷ, καὶ ἐν αἷς, ἐὰν δὲν δύναται νὰ διακριθῇ, οὐχ ἤττον θέλει ἐπιδείξει τὰ πλεονεκτήματα, ἄπερ κατέχει. Ἐὰν γὰρ τὰς δυνάμεις του, διὰ νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ κεφαλὴ του ἀδυνατῇ νὰ περιλάβῃ, δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τίποτε καὶ νὰ καταστῇ ωφέλιμον.

Γενικῶς οἱ μεγάλοι ἄνδρες, διεκρίθησαν ἀκολουθήσαντες τὰς ἰδίας ἐαυτῶν τάσεις δὲν ἠδύνατο πάντοτε νὰ μάθουν ὅτι τοὺς ἐδίδασκον, καὶ ὄδευσαν τὴν ὁδόν, ἣν διὰ τῆς ἰδίας ἰκανότητος ἐχάραζαν. Ἐὰν τὸ τέκνον σας δὲν προοδεύῃ, ὡς τὰ ἄλλα, ἀφετέ το ν' ἀκολουθῆ τὴν ἰδίαν ἰκανότητα, καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὰ ἰδία αἰσθητάματα, καὶ ἐστὲ βεβαίαι, ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιφέρῃ εὐάρεστα ἀποτελέσματα. Μόνον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι τῆς ἡλικίας ἀρχίζετε τὴν ἐκπαίδευσιν

HENRI GREVILLE

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Τὴν ἠεπασε, τὴν συνέσφιξεν ἐντὸς τῆς παλάμης του, τὴν ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ τὴν παρηκολούθησε διὰ τῶν βλεμμάτων καιομένην. Αἰφνης ἠγέρθη, ἤρπασε μετὰ παραφορᾶς τὴν φωτογραφίαν τῆς Ἐστελλας καὶ ἤρπασε νὰ τὴν φιλή ὡς τρελλός. Ἀλλ' εὐθὺς ὡσεὶ ἡ ἐπαφὴ τῆς εἰκόνης ἐκέλη τῷ ἔκκει τὰ χεῖλη, τὴν ἀπεμάκρυνε καὶ ἀπὸ τὴν ἠτένισεν, ὡς ἐπικαλούμενος βοήθειαν, τὴν ἐσπίεν εἰς πολλὰ τεμάχια. Ἦνοιξε τότε ἐν σπυράριον, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἐν ζεύγος πιστολῶν, ἐπλήρωσε τὸ ἐν καὶ κρατῶν αὐτὸ μετὰ σταθερότητος, διηρθώθη πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ πατρός· του. Τὴν ἠτένισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετ' ἑκφρασιν στοργῆς καὶ πόνου. Ἐν ᾧ δὲ ἐν ἀλλοπροσούνη πρὸς τοῦ ἠθάνετο τοῦ ὀφθαλμοῦ; του πληρουμένου δακρύων, ἐστήριξε τὸ ὄπλον ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ πυροβόλησας ἔπασε νεκρὸς μετ' ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα. Πρῶτος ὁ Μιχαὴλ ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον. Πρὶν ἀκίμη καταπάσθη ὁ κρότος τοῦ πυροβόλου, εἶχεν ἴδει τὸν λοχαγόν του πίπτοντα. Γονυπετῆς πλησίον αὐτοῦ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τὴν ἀπέστυρεν αἰμοσταγῆ μετὰ συγχρισίσεως, καταβέβλημένον, ἄρουνος. Ἡ κ. Μονκλάρ καὶ ἡ Ἐστελλα εἰσῆλθον ταυτόχρονως ἐλπίζουσαι, ὅτι δὲν ἦτο τίποτε, μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν εὐτυχῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν πιστεύουσι εἰς τὸ ἀπρόοπτον. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀνεψιῦ τῆς ἐξηλωμένου, ἢ κ. Μονκλάρ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας ἀδυνατούσα νὰ κινήσῃ. Ἡ Ἐστελλα, ἐποίησε δύο ἢ τρία βήματα καὶ ἐσταμάτησε, ἐνεὰ πρὸ τοῦ θανάτου, ὃν τὸ πρῶτον ἔβλεπε. Μετὰ τὴν πρώην στιγμὴν τοῦ τρόμου ἐπλησίασε δεξιὰ καὶ ἑκψην ἐπὶ τοῦ Ραυμόνδου. Εἶναι μόνον πληγωμένος δὲν ἔχει οὐτω, Μιχαὴλ; ἠρώτησε χαμηλοφώνως· ἄ· καλέσωμεν ἰατρόν. Τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη ὑπηρετῶν. Ὁ Βοenoist εἰσελθὼν, ἐπανεφῆρε τὴν τάξιν· δίχως νὰ ζητήσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ἀνήγειρε καὶ τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Δύο ἄνθρωποι ἐστάλησαν εἰς δύο διαστήματα χειρουργοῦ

καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ὑπηρετῶν ἀπῆλθον εἰς τὰς ἐργασίας των. Ὅταν αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόναι μετ' αὐτοῦ, ἢ κ. Μονκλάρ τὸν ἠρώτησε:

- Κοιμᾶται Κύριε;
- Ὁ Βοenoist ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.
- Δὲν κοιμᾶται· εἰσθε καὶ αἱ δύο εἰς θέσιν νὰ με ἀκούσητε· ὁ Ραυμόνδος ἀπέθανε· μένει νὰ μάθωμεν, καὶ ἴσως ν' ἀποκρούσωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου του. Συμβεβηκὸς τυχαῖον, ἐπιθύρσειεν ἢ κ. Μονκλάρ, δάκνυσα τὰ χεῖρας. Βεβαίως τυχαῖον συμβεβηκὸς ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ παιδίου τούτου· ἦτο τρελλός ἐκ χαρᾶς. — Εἶμαι τρελλός, μ' ἔλεγε θεῖά μου, τρελλός ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν μου.
- Ἡ Ἐστελλα δὲν ἔλεγε τίποτε. Ἰστῆτο ὁρθία ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου παρατηροῦσα τὸν σύζυγόν της μετ' ὀφθαλμοῦς πλήρεις οἴκτου. Ὁ Βοenoist, τὴν παρετήρει ἐκπληγτόμενος διὰ τὴν ἡμελίαν της.
- Καὶ εἰς Κυρία τὴν ἠρώτησε, πιστεύετε, ὅτι εἶναι ἑπὶ σύμπτωσης;
- Ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτόν. Ἐλαφοῦ φρικτίας ἔκαμε νὰ τρέμῃ ἡ ἐσθῆς της ἢ μεταξίνη, ὅταν προσέβλεψεν τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα, τὸ σχεδὸν σκληρὸν, ὡσεὶ θέλον νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βῆθη τῆς συνειδήσεώς της.
- Ἡ Ἐστελλα ἔδραμε καὶ ἐνηγαλλίσθη τὴν θέαν της, γονυπετῆ ἦδη πρὸ τῆς κλίνης τοῦ νεκροῦ ἀνεψιῦ τῆς. Θεῖα μου, καλὴ μου θεῖα, δι' ἀγάπην αὐτοῦ, ἐστὲ ὑπομονητικὴ...
- Βιηθήσατέ με Κύριε, εἶπε στραπεσα πρὸς τὸν Βοenoist, νὰ τὴν μεταφέρωμεν, εἰς τὸ ἀνάκλιτρον. Καὶ τούτου γινόμενον. Ἐὰν συγκατατίθεται νὰ τὴν ἀπομακρύνωμεν ἐντεῦθεν, καλὸν θὰ ἦτο· ἐγὼ θὰ μένω ἐδῶ... εἶμαι ἡ σύζυγός του· καὶ βλέπουσα αὐτόν νὰ τὴν παρατηρῇ ἀσκαρβαμικτὴ προσέθεσε μὲ ὕψος ὑψηλόφωνον: Ἐκπλήττεσθε διότι δὲν με βλέπετε κλαίοντα; δὲν δύναμαι νὰ κλάσω, ὅταν εἶμαι πολὺ συγκινημένη. Εὐτυχῆς οἱ ἔχοντες τὸ δῶρον τῶν δακρύων.
- Ὑπηρετῆς τις ἀνήγγειλε τὸν ἰατρόν. Δὲν ἦτο οὗτος ἐκ τῶν διασῆμων χειρουργῶν ἀλλ' ἰατρός τις τῆς συνοικίας, ὃν ὑπηρετῆς τις μετεκάλεσεν. Ἐπλησίασε τὴν κλίνην, ἐψηλάφησε τὴν πληγὴν καὶ στραπεμένος πρὸς τὸν Βοenoist εἶπεν: Ἡ σφαῖρα διετρήρησε τὴν καρδίαν, ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἀκαριαῖος.
- Εὐχαριστῶ κύριε, εἶπεν ὁ Βοenoist μὲ ὕψος ἀληθινόν. Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ ἀστυνομία.
- Ἀλλὰ βεβαίως Κύριε. Ὁ ἰατρός εἶχεν ἀκούσει νὰ ὀμιλοῦν περὶ τοῦ γάμου τούτου, ἐν τῇ συνοικίᾳ· καὶ μολονότι δὲ ἠνόησε τὰς λεπτομερείας, ἀμφέβαλλεν

παιδίων νευρικών και λεπτής κράσεως. Μή λησμονήτε, ότι κατά μέγα μέρος ἐνέχεσθε εἰς τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας σς ἐκληροδοτήθησαν εἰς τὸ τέκνον σας, καὶ ὑπομένετε ἀναλόγως τὰς ἐλ-
λείψεις αὐτοῦ. Πᾶσαι, ὅσαι ἀνατρέφετε μικρὰ παιδιά, ὁμιλεῖτε ὀρθῶς καὶ εὐγενῶς πρὸς αὐτά. Εὐκολώτερον διατηροῦν τὰς λέξεις ἐν τῇ μνήμῃ ἢ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα.

Μαρία Νεβώ ἰατρός

ΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟΥ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Ἡ ὑπὲρ τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν δοθεῖσα εὐεργετικὴ πα-
ράστασις ἀπέφερε καθαρὸν κέρδος ἐκ δρ. 1814. Ἐν κοινῇ συ-
σκεΐσει τὸ Ἀδελφάτον μετὰ τῆς «Ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν» ἀ-
περάσισε νὰ διαθέσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς ἀνακαίνισιν τῆς ἰμα-
τιοθήκης τοῦ Βρεφοκομείου.

Πρὸς τοῦτο περικλήθη ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἡ κ. Σε-
βαστὴ Ἀνδριοπούλου νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἀνακαίνισεως ταύ-
της. Ἐξεπλήρησε δὲ τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ἐντολὴν μετὰ τῆς
χαρακτηριστικῆς αὐτῆν δραστηριότητος καὶ φιλανθρώπου προ-
θυμίας· δι' ὃ καὶ θερμὰς ἀπονέμουν αὐτῇ εὐχαριστίας αἰ-
λοῖται κυρίαί τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὰ ἀγορασθέντα εἶδη μετὰ τῶν σχετικῶν ἐξοφλητικῶν
λ/σμῶν τῶν ἐμπόρων παρεδόθησαν πρὸς τὸ Ἀδελφάτον καὶ
τὴν Διευθύντριαν τοῦ Βρεφοκομείου, ἥτις θέλει φροντίσει διὰ τὰ
περιουτέρω.

Η ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ ΑΓΟΡΑ

Παρὰ φιλοπροόδων νέων τῆς πόλεώς μας ἐξελέγησαν ἐπι-
τροπαὶ ἐκ κυριῶν καὶ κυριῶν, πρὸς διοργανώσιν εὐεργετικῆς
ἀγορᾶς ὑπὲρ τῆς συμπληρώσεως καὶ τοποθετήσεως τοῦ ἀνδρι-
άντος τοῦ Ἀθανασίου Διακού.

Μετὰ πολλῆς προθυμίας πᾶσαι καὶ πάντες ἀπεδέχθησαν νὰ
συντελέσωσι πρὸς ὅσον ἔνεστι τελειότεραν ἐπιτυχίαν τῆς ἀγο-
ρᾶς ταύτης. Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Φανῆς Πρετεντέρη, Κα-
λογεροπούλου καὶ Σεβαστῆς Καλλιπέρη θὰ παραλαμβάνη τὰ
διάφορα ἀντικείμενα, τὰ προωρισμένα διὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην.

Ἄν ἡ νέα γυνὴ ἡ οὕτως ἐνδεδυμένη ἦτο ἡ νεόνυμφος· παρετήρει μετ' ἀπο-
ρίας τὸ ἤμερον ὕψος τῆς καὶ τὰς εἰσέτι χειροκτιφόρους χεῖράς τῆς . . .

Πρέπει νὰ γείνη γνωστὸν, εἶπεν ὁ Benoist, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Δὲ Βοράνδ
ὑπῆρξεν ὅλως τυχαῖος. . .

— Συγγνώμην Κύριε, εἶπεν ὁ ἰατρός δὲν πιστεύω, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι τυ-
χαῖος. . .

— Διατὶ Κύριε; εἶπεν ὁ Benoist με ὕψος περιλπου.

— Ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς πληγῆς. Ὁ σωλὴν τοῦ πυροβόλου ἔκαυσεν τὸ ὑ-
ποκάμισον, ὡς παρατηρεῖτε. . .

Δὲν εἶναι τυχαῖον. . .

Ὁ Benoist ἔθληψε τὸν βραχίονα τοῦ ἰατροῦ, καὶ διὰ φωνῆς παλλομένης·
ἐξετάζοντες καλλίτερον θ' ἀναιρέσητε τὰ λεχθέντα.

Αἱ κυρίαί αὗται σὰς ἐνοχλοῦν, τὸ βλέπω. . .

Κυρίαί, σὰς παρακαλῶ ν' ἀπέληθε. . . εἶναι ἀπαραίτητον τοῦτο.

Ἡ κ. Μονκλάρ ἠγγέρθη μεθ' ὑποταγῆς ἰδιαζούσης, ἦν κέτηνται αἱ καλῶς ἀ-
νατεθραμμέναί γυναῖκες πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Ἡ Ἐστελλά
ἐπέρασε τὸν βραχίονα τῆς γηραιᾶς κυρίας ὑπὸ τὸν ἰδικόν της καὶ ἐδάδιε πρὸς
τὴν θύραν.

— Ὅχι περιμένετε, εἶπεν ἡ θεία τοῦ ἀτυχοῦ νεκροῦ.

Ἄφετέ με νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ . . . καλέ μου Ραῦμόνδε, ἀνεψιέ μου . . .
υἱέ μου. . .

Καθὼς ὁ δυστυχῆς πατὴρ του . . . τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Ποῖα καταστροφὴ! Ἐκυψε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπον τὸ εἰ-
ετὶ θερμὸν διὰ φιλημάτων.

— Ἀρκεῖ κυρία, εἶπεν ὁ Benoist, σῶρον αὐτὴν ἐκεῖθεν:

Καὶ αἰεὶ Ἐστελλά δὲν τὸν ἐναγκαλιζέσθε; εἶπε ὑλιερίως ἡ κ. Μονκλάρ,
ἦτο σύζυγός σας, τέκνον μου, σύζυγός σας, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. . .
ἐναγκαλιζέσθε τον. . .

Εὐπειθῶς, ἂν καὶ φοβερὰ ὠχρότης διεγύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἡ νέα
γυνὴ ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ Ραῦμόνδου καὶ τὸν ἠπιάσθη εἰς τὸ μέτωπον. ἦτο τὸ
πρῶτον ὅπερ παρ' αὐτῆς ἐδέχθη, καὶ τὸ ὅποιον καὶ ἐκείνη πρώτην φοράν εἶδε.
Ἐδῶκε καὶ δεύτερον ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐνῶ δύο δάκρυα ἐκύλιοντο ἐκ τῶν
ὀφθαλμῶν της ἐπὶ τῶν κλειστῶν ὀφθαλμῶν του πεζόντα.

Ὁ Benoist τὴν παρετήρει, ὁ ἰατρός ἐφάνητο ἐπεπληγμένος· θεωρῶν τὴν
ψυχραίαν ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν. Ἡ Ἐστελλά μὴ φροντίζουσα περὶ
αὐτῶν, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς κ. Μονκλάρ καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτῆς.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ «ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ» ΕΙΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν πολλὰ μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν προ-
εδρείαν τοῦ κ. Ἀμπελά «Συλλόγου τῶν Φιλοτέχνων» ἐξέδραμον
μετὰ τῶν οἰκογενεῶν των μέχρις Ἐλευσίνος. Ἐκεῖ παρὰ τὰ
ἑρέπια τοῦ Ναοῦ τῆς Δήμητρος ἡ δις Σεβαστὴ Καλλιπέρη
ἀνέγνωσε μελέτην της περὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἐνῶ
μετ' αὐτὴν ἡ κ. Καλλιόπη Κεχαγιά εἶπέ τινα περὶ τοῦ σκοποῦ,
ὃν ὑπέκρυπτον τὰ μυστήρια ταῦτα. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Ἡλιό-
πουλος ἀπήγγειλεν ὠραίους τοῦ Σοφοκλέους στίχους καὶ ὁ
κουρεὺς κ. Μελισσιώτης ἐψάλε μετὰ πολλῆς τέχνης δρυῶδη
Ἑλληνικὰ ᾄσματα. Πᾶσαι καὶ πάντες οἱ λαβόντες τὸν λόγον
ἐχειροκροτήθησαν παρὰ τῶν παρισταμένων καὶ ἡ ἐκδρομὴ ἐπε-
σφραγίσθη δι' ὠραίους ἐξοχικοῦ συμποσίου καὶ Ἑλληνικοῦ χο-
ροῦ. Σήμερον ἐπαναλαμβάνεται καὶ πάλιν ἡ ἐκδρομὴ αὕτη.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐτελέσθη μετ' ἐπι-
σημότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Μεγάλῳ
διαρκοῦς Βιοτεχνικῆς ἐκθέσεως. Ἡ παρ' ἡμῖν βιοτεχνικὴ
Ἐταιρεία, ἡ ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος τόσον δρα-
στηρίως καὶ τελεσφόρως ἐργασθεῖσα, κατῶρθωτε τὴν σύστασιν
τῆς ἐκθέσεως ταύτης, ἥτις θὰ καταστῇ πολλῶν καὶ μεγάλων
ὠφελειῶν πρόξενος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παρ' ἡμῖν ἐγχωρίου
βιομηχανίας.

Τὴν τελετὴν τῆς ἐνάρξεως, ἥς τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν
ὁ ἀκχατόνητος γραμματεὺς τῆς Βιοτεχνικῆς Ἐταιρίας κ.
Κυπάριστος Στέφανος ἐτίμησε καὶ ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια ὡς
καὶ ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Εἰς τὸ προσεχὲς ἡμῶν φύλλον θέλομεν δημοσιεύσει ἐκτενῆ
μελέτην περὶ τῆς Ἐκθέσεως ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ
γυναικείων ἐκθεμάτων.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κεράσια ἄσπρο γλυκὸ 1 ὄκα κεράσι. 1 ὄκα ζάχαρη. Ξεκουσιζετε τὰ
κεράσια με προσοχὴν, καθαρῶς τῆν ζάχαρην· τὴν στραγγίζετε καὶ
τὴν δένετε ὀλίγον, ῥίπτετε τὰ κεράσια τότε καὶ γίνονται, ἂν θέλετε
βάζετε ὀλίγο ῥοδόσταμο ἢ βενιλία.

Ὅταν ὁ ἰατρός ἔμεινεν μόνος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἐποίησε δευ-
τέραν ἐξέτασιν. Ἐἶναι ἀνωρελές, κύριε, τὸν δέχομεν ὁ Benoist.

Ἐἴχετε δίκαιον. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐκτὸς ἡμῶν, καὶ ἐκείνων, οἵτινες πρέπει νὰ τὸ
μάθουν, δὲν θὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν. Δι' ὅλους θὰ εἶναι συμβαν τυχαῖον, καὶ
διὰ τοῦτο θέλω νὰ σὰς παραλάβω μαζῇ μου. Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν ὑπη-
ρέτην τῷ ἐσύστησε νὰ μὲν μόνος αὐτὸς ἐκεῖ νὰ ἐπαγρυπνῇ καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ
οὐδένα νὰ εἰσελθῃ.

Ὁ Benoist ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἰατροῦ. Ὅταν ὁ θόρυβος τῶν βημάτων τῶν
κυριῶν δὲν ἤκούετο πλέον εἰς τὸν διάδρομον, ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης κατέλιπε,
τὴν κλίνην παρ' ἣ ἴστατο, καὶ ἤρχισε προσεκτικῶν ἔρευαν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔκχευε τὸ κακὸν, ἐσέπτετο, ἐν ᾧ οἱ κούταφοι τοῦ ἐκτύπων δυ-
νατὰ, ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς ἐξάψεως τοῦ πνεύματός του, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τὴν
εἴρω.

Δὲν παρετήρει τοὺς φακέλλους, οἵτινες ἦσαν ἐκεῖ δισεκομισμένοι ἐπὶ τοῦ
γραφείου. Ἄνεθρα τα χαρτὰ ἀλλ' οὐδὲν εὑρίσκειν. Ἐπλησίασε τότε πρὸς τὴν
ἑστίαν καὶ παρετήρησε τὰ τεμάχια τῆς εἰκόνης τῆς Ἐστελλας, ἅτινα τὸ πῦρ δὲν
εἶχε καταστρέψει ἐντελῶς. Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ ἔμεινεν ἀκίνητος, ἄφωνος, ἄνευ
σκέψεως. Μετ' ἀνηκούστων προσπαθῆσεων, τα συνέλεξεν ἐν πρὸς ἑν, τὰ ἐξήτασε
καὶ τὰ ἐπανάθηκεν ἐκεῖ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, εἰς τῶν ὑπνοστῶν, κληθεὶς θπὸ τῆς Ἐστελλας, ὅπως
φῆρη ὀροσερὸν ὕδωρ εἰς τὴν κ. Μονκλάρ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, λέγων
πρὸς αὐτόν.

— Εἶδες; ἡ νεόνυμφος ἔχει αἷμα εἰς τὴν ἐσθῆτά της.

IV.

Εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου, μεταβληθεῖσαν εἰς εἶδος παρεκκλη-
σίου, ἀνεπαύετο τὸ σῶμα τοῦ Ραῦμόνδου δὲ Βοράνδ, ἐστολισμένον διὰ τὴν
τελευταίαν του κατοικίαν, δι' ἀνθέων πληροῦντων τὸ δωμάτιον μυστικῆς τινὸς
εὐωδίας. Τὸ ὠραῖόν του προσώπων ἐφάνητο ἤρεμον. Τὸ δάκρυ τῆς νεονύμ-
φου, εἶχε ξηρανθῆ ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας τοῦ νεκροῦ, ὅστις θὰ ἐφάνητο ὅτι ἐκοι-
μᾶτο ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ συνεσπαρμένα χεῖλη του.

Εἰς ἱερεὺς καὶ δύο ἀδελφαὶ τοῦ ἔλεους, προσπύχοντο παρὰ τὰ φέρε-
τρον, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Benoist, μετὰ τοῦ Μιχαῆλ καὶ τοῦ κ. Ἀνδρέου Βύλ-
δου, ἀρχηγοῦ τῆς δημοτικῆς ἀρχαίας, ἐξῆλθε πνευτὸ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φί-
λου του, τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ, ὑποδείχθεισαν ἐπιστολὴν ἥτις κατ' αὐτόν
ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του. (Ἀκολουθεῖ).